

3. *Neobyčejné věci vypadají obyčejně*

„Ia, ia!“ – „Ia, ia!“ ozvalo se i s ozvěnou, když osel a jeho pán dorazili ke skalám. František a Giovanni si padli po dlouhé době do náruče.

„Řeknu ti tajemství!“ začal František vyprávět, když se posadili do závětrí k ohni. „Napadlo mě to, když jsem navštívil místo, kde se Ježíš narodil. Nebudeš mi věřit, ale je to tam chudé a ubohé – a trochu to tam i páchne!“ dodal František tiše. „A to je to tajemství?“ Giovanni se zamračil.

„Víš, nadchlo mě to! Něco tak neobyčejného jako je narození Božího Syna se stalo na takovém obyčejném místě jako u nás v Grecciu! A tak mě napadlo... Co kdybychom Vánoce oslavili tak, jako kdyby se to tady opravdu také stalo!“ Giovanni se zamračil ještě víc.

„Chápeš? Všichni můžeme zažít, jak veliký je Bůh. Kvůli nám se stal dítětem, položili ho mezi zvířata na obyčejnou slámu a prvními, kdo ho přišli pozdravit, byli pastýři, kteří páchli po ovcích. Přál bych si, abyste to, co jsem zažil já, zažili i vy tady a uviděli to na vlastní oči!“

Giovanni seděl celý zaražený. „Že by se František pomátl?“ pomyslel si a opatrně odpověděl: „Ale jak? Do Betléma je to daleko, a i kdybychom tam došli, museli bychom cestovat i v čase. A co bratr Antonín? A děti? Ti by tu cestu ani neušli. A co řeknou lidé ve městě, když za nimi s něčím takovým přijdu? A co si o tobě pomyslí?“

„Milý příteli, neboj se, nikam nepůjdeme. Mám jiný plán! A potřebujeme k tomu jen pár věcí,“ vysvětloval trpělivě František a začal je vyjmenovávat: „Jesle na krmení dobytka a slámu a pak už jen maminku s dítětem a pastýře se svými stády. A ten, kdo nám zkříží cestu se může přidat a potěšit se z toho, že se Boží syn narodil jako malé dítě. Společně oslavíme chudobu!“

Giovanni byl bezradný, ale nechtěl Františkovi nic rozmlouvat. Dobře ho znal a věděl, že by to nemělo cenu: „Udělám, co budeš chtít, ale jak začít?“ František ani na chvíli neváhal: „Já jsem od Pána Boha dostal už dost. Nepotřebuji vlněnou pokrývku, ani teplý kabát a už vůbec ne šunku, sýr a víno. Vyměníme to ve městě za trochu slámy a za jesle na krmení dobytka. Oslíka máme, jeskyni také. Stačí jen pozvat pastýře a všechny, které potkáme cestou, aby přišli na Štědrý den večer k nám do skal. A když se rozhlédneme, možná potkáme i nějakou maminku s děťátkem.“ Oba přátelé se vydali s oslíkem a celým nákladem zase zpátky. „Já věděl, že jsem na něco zapomněl!“ udeřil se František do čela, když se zastavili na kraji města: „Potřebujeme ještě nějakého vola!“